12/12/2020

Αγρυπνία στην Ιερά Σκήτη του Αγίου Ανδρέα

/ Αγιορείτικα

Αγρυπνία τελείται απόψε στην Ιερά Βατοπαιδινή Κοινοβιακή Σκήτη του Αγίου Ανδρέα στο Άγιον Όρος για την αυριανή (με το παλαιό ημερολόγιο) γιορτή του Αγίου ενδόξου και πρωτοκλήτου Αποστόλου.

Σύντομο Ιστορικό του Αγίου της Ιεράς Σκήτεως Αποστόλου Ανδρέου από την επίσημη ιστοσελίδα της:

Εις την περίοπτον τοποθεσίαν, όπου σήμερον ανυμψώνονται τα επιβλητικά κτίρια της Ιεράς Σκήτεως του Αγίου Ανδρέου, ευρίσκομεν ήδη από τον δέκατον μ.Χ. αιώνα να μνημονεύεται (εις το πρώτον Τυπικόν του Όρους, του 971) μία Μονή «του Ξύστρη» η «Ξέστου». Υπογραφαί των κατά καιρούς Ηγουμένων της Μονής μαρτυρούν την συνεχή λειτουργίαν της, μέχρι τον δέκατον πέμπτον αιώνα, όταν κατεστράφη από πειρατάς.

Τω 1614, όμως, ήδη υπήρχε εις την θέσιν του παλαιού Μονυδρίου Κελλίον πλέον του Αγίου Αντωνίου. Εις τούτο το Κελλίον περί τα μέσα του δεκάτου εβδόμου αιώνος ο εκ Κρήτης παραιτηθείς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Αθανάσιος Πατελλάρος. Ανεκαίνισε το Κελλίον και τον εν αυτώ Ναόν. Ύστερον μετέβη ο

Αθανάσιος εις την σημερινήν ʿΡουμανίαν και εκείθεν εις την ʾΡωσσίαν. Εκεί, εις το Χάρκοβον της σημερινής Ουκρανίας εκοιμήθη, τη πέμπτη Απριλίου του 1654, και εκεί ακόμη φυλάσσεται, καθήμενον, το άφθαρτον σκήνός του.

Τω 1768, ένας άλλος παραιτηθείς Οικουμενικός Πατριάρχης, ο Σεραφείμ, ο β.΄, κατεδάφισε το Κελλίον και έκτισε καινούριον, νυν αφιερωμένον και εις τον Μέγαν Αντώνιον και εις τον Απλόστολο Ανδρέαν. Ο Σεραφείμ, ως Πατριάρχης είχε καθιερώσει την Μνήμην του Αγίου Ανδρέου ως θρονικήν εορτήν του Πατριαρχείου, και ελθών εις το Όρος, έκτισε Ναόν προς τιμήν του Αποστόλου, κατά μίμησιν (εν σμικρώ!) της εν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης Εκκλησίας της του Θεού Σοφίας. Ο ναός ούτος και τα ερείπια του Καλλίου παρατηρούνται μέχρι σήμερον απεναντίας του μεγάλου Καθολικού.

Εις το Κελλίον τούτο ήλθεν τω 1777, ο πρώην Κορίνθου Μακάριος Νοταράς, και εκάλεσεν εκ της Μονής Διονυσίου τον νεόκουρον τότε Νάξιον Μοναχόν Νικόδημον. Είχαν γνωρισθή ήδη εις την νήσον Ύδραν· νυν δε παρέδωκε ο Άγιος Μακάριος εις τον Όσιον Νικόδημον προς διόρθωσιν και συμπλήρωσιν τα βιβλία, «Φιλοκαλίαν», «Ευεργετινόν» και «Περί Συνεχούς Μεταλήψεως». Έμειναν μαζί εδώ περί τα δύο έτη γράφοντες και εργαζόμενοι.

Τω 1841 παρέλαβον το Κελλίον οι ρώσοι Μοναχοί Βησσαρίων και Βαρσανούφιος, και τω 1842 προστέθη εις την συνοδείαν ο Ιερομόναχος Θεοδώρητος. Τω δε 1849, μέσιγίλλιον του τότε Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ανθίμου Ζ΄, μετετράπη το

Κελλίον εις «Κοινοβιακήν Σκήτην», με πρώτον Δικαίον τον Ιερομόναχον πλέον Βησσαρίωνα. Τω 1856 ηνώθη η Σκήτη με το γειτονικόν Κελλίον του Αγίου Βασιλείου, και τω 1867 εθεμελιώθη επί της θέσεως του Κελλίου τούτου νέος εις τιμήν του Αποστόλου Ανδρέου, ένθα εθησαυρίσθη τμήμα του μετωπιαίου ᾽στού του Αγίου. Τον μεγαλοπρεπέστατον τούτον ναόν ενεκαινίασε τω 1900, επί Δικαίου Ιωσήφ, άλλος παραιτηθείς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ο Ιωακείμ Γ.΄.

Παρ᾽όλην τὴν ἐπιβλητικὴν, ὅμως, ἐξωτερικὴν λαμπρότητα τῆς νεοκτίστου Σκήτεως, ἡ ἔναρξις τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου καὶ ἡ ῾Ρωσσικὴ Ἐπανάστασις συντόμως ἔφεραν ὀλέθρια ἀποτελέσματα. Μὲ τὰς στρατολογίας, τὴν μὴ δυνατότητα προσελεύσεως νέων δοκίμων ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴν πλέον Ἕνωσιν καὶ τοὺς ἀναποφεύκτους θανάτους τῶν γερόντων Μοναχῶν ἤρχισε ἡ ἀδελφότης νὰ σβήνῃ. Τῷ 1958 μία μεγάλη πυρκαϊὰ ἀπετέφρωσε τὴν δυτικὴν πτέρυγα τῆς Σκήτεως, καὶ τῷ 1971 ἐκοιμήθη ὁ τελευταῖος ἀδελφὸς τῆς παλαιᾶς συνοδείας, Μοναχὸς Σαμψών.

Τῷ 1992, μετὰ εἴκοσι χρόνια ἐγκαταλείψεως καὶ βαθμιαίας ἐρημώσεως, ἐγκατεστάθη καινούρια, ἑλληνόφωνος συνοδεία, καὶ τῷ 2001 προσετέθησαν ἀρκετοὶ νέοι Μοναχοί, μὲ Δικαῖον τὸν Προηγούμενον Ἐφραίμ.